

ילדים גן סיגלית

מספרים:

חומר

חומפס היה דב שמן, אבל לא יותר מדי.
היליכתו הייתה אטית, אבל לא יותר מדי.
דבר כמו כל הדביבים.
אבל כאשר היה מביע שאלה בקול,
הייתה בקשותו מתקיים.
וזכר כזה לא קורה לכל דב בעיר!

יום אמד ראה דב שמנמן פס חום בצדאו של אמד הזאים בעיר.
“איזה פס יפה! הלוואי שייהיה לי פס כזה”,
אמר הדב בקול וגרד את הצואר.
כהרף עין חשת פס חום את צוארו.
אם אדבה חשבה שהפס החדש הוא כתם לכלה ורמחה את הדב.
שפשחה ושפשחה והפס לא נמחק.
לא יכול לא שאמאדבה, אבל הדביבים ביר
המלחו לקרוא לו חומפס.

המשיך הדב לילכת ובדרךו פגש תיש.
 "הו, איזה זקן אריה!" אמר וגרד את סנטרו,
 "אני ממש רועוד מזקנאה. הלוואי شيיה לי זקן!"
 מיד צמח לו זקן אריה.
 התיש, שמעולם לא ראה דב מזקן, אמר לעצמו:
 "דב מסכו! באמת מסכו! למה לו זקן?"

פעם עזב חומפס את חלקת הדביבים ויצא לעמך העיר.
 בדרך פגש אריה.
 "איזה זגב אריה יש לאריה זהה," אמר וגרד את אחוריו,
 "אני כל כר מזקנא. הלוואי شيיה לי זגב אריה!"
 מיד צמח לו זגב אריה.
 הוא נופף אותו קדימה ואחוריה, מעלה ומטה,
 ושם בזנבו שמה גדולה.
 ראה האריה את זגבו של הדב ואמרה:
 "דב מסכו! באמת מסכו! למה לו זגב?"

המשיך חומפס לשוטט ביער.
נשא עיניו וראה נשר גדול חג עוגלים בשמיים.
“הו, כנפים רחבות!” התפעל וارد את כתפיו.
“אני מות מקנאה. גם אני רוצה כנפים!”
כהרף עין צמחו כנפים לדב.
ראה הנשר דב בעל כנפים ותמה:
“דב מסכן! באמת מסכן!”
למה לו כנפים, לדב זהה?
ונרי לעולם לא יוכל לעוף.”

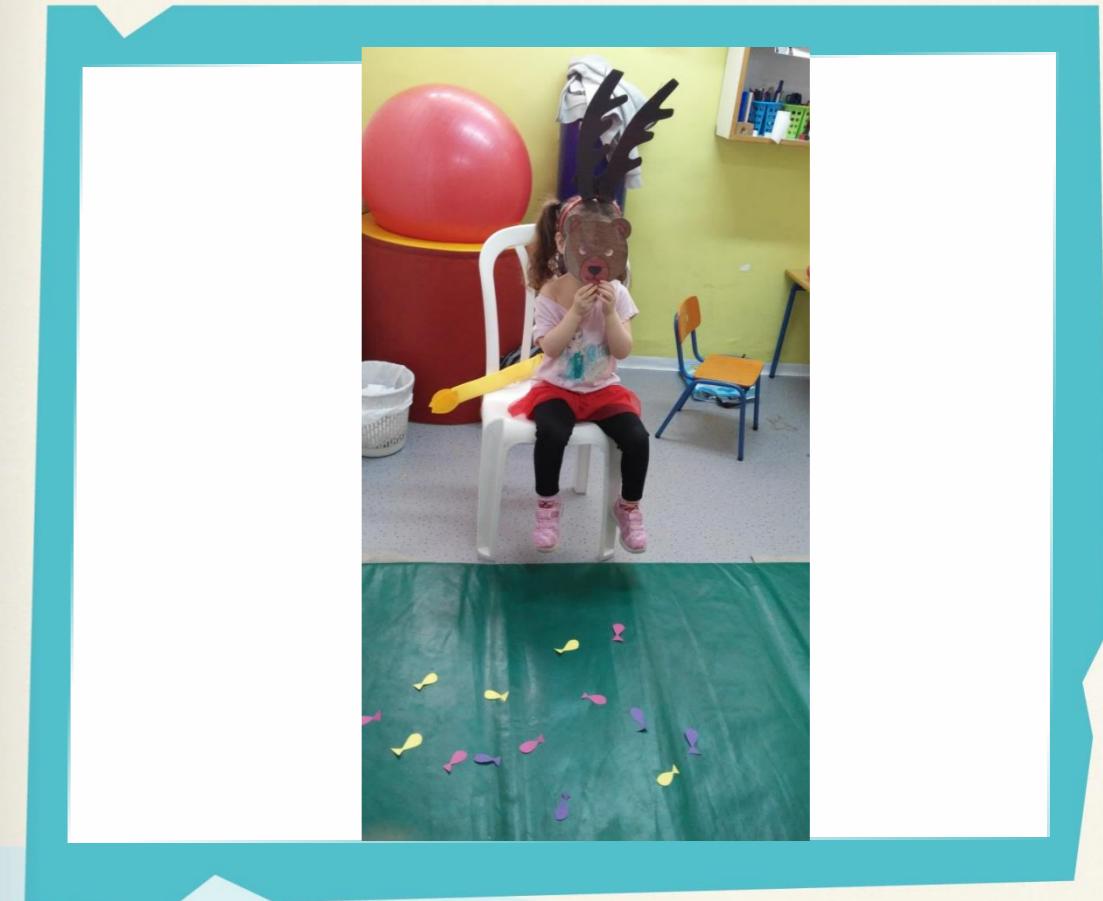

הלו חומפס הלאה ופוגש צבי.
“הו, קרנים נחרות!” התפעל הדב וارد את קדקדו,
“אני ממש מתعلך מקנאה. גם אני רוצה קרניים!”
אותו רגע צמחו לחומפס קרניים.
ראה הצבי דב עם קרניים ונבהל:
“דב מסכן! באמת מסכן!
אין הוא יכול לשאת קרניים?
והרי את גופו השמן הוא בקשי סוחב.”

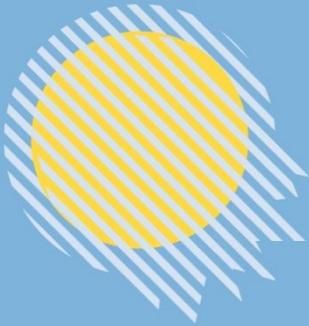

עוד הוא מתרבונן בסלילאה בסנפירים
שמע צפור מציצה על אחד העצים.
הקשה חומפס ל Kohla ונאנח:
"הצפור שרה יפה,
הלוואי, הלוואי Sheihia li koul shel tzefori!"
אמר וגרד את גרונו -
ומייד החל לציזא.

הלה חומפס והלה והגיא לנהר,
שם ראה דגים ימי סנפיר.
"הלוואי Sheihia li סנפירים!"
קרא בקהל וגרד את פפות רגליו.
בנדגע בצתבו סנפירים בכפותתיו.

מהר חומפס אל חבריו הדבאים,
אבל הם לא הכירו אותו,
ולא ידעו מניין באה מיה מוזרה זו לחלקת הדבאים.
"בואו נארש את המפלצת הזאת!"
קראו הדבאים פה אמד והקיפו את חומפס במעגל.

הסתכל הדב בדמותו שבמים,
חיר חיר שובב וציז:
"זנב של ליש
זון של תיש
קרנים של צבי
כנפים של נשר
וסנפיר של דג -
כל הדבאים קלם יקנוו בי."

רצה חומפס להשמע נחמה אדייה,
שהיא סיסמת המשפחה,
אבל לא נחמה יצא מהארונו
אלא ציוץ בוכה, גדול ורטוב.
הלוואי שאחיה דב כמו כל הדבים:

בלי זנב

בלי זון

בלי קרניים

בלי כנפים

ובלי سنפירים.

ואפלו, אפלו בלוי פס חום בזואר", צץ הדב.

אבל משלה זו לא נתקימה,
כי חומפס צריך היה לבקש בקולו
ולא לצייך צפורה.

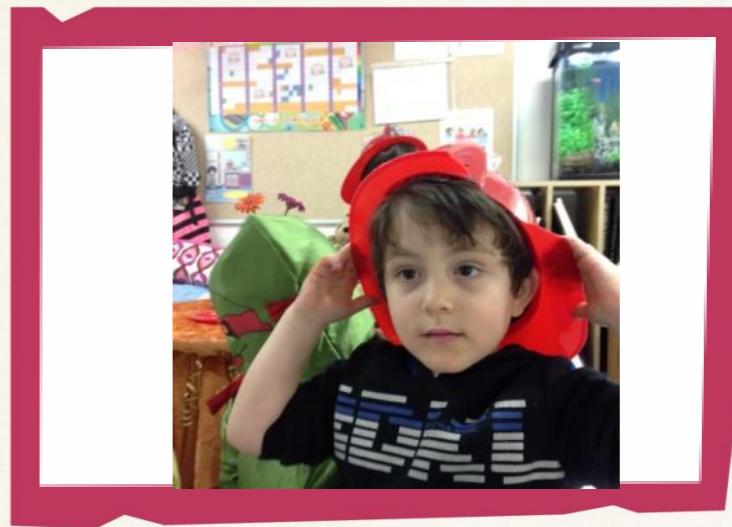
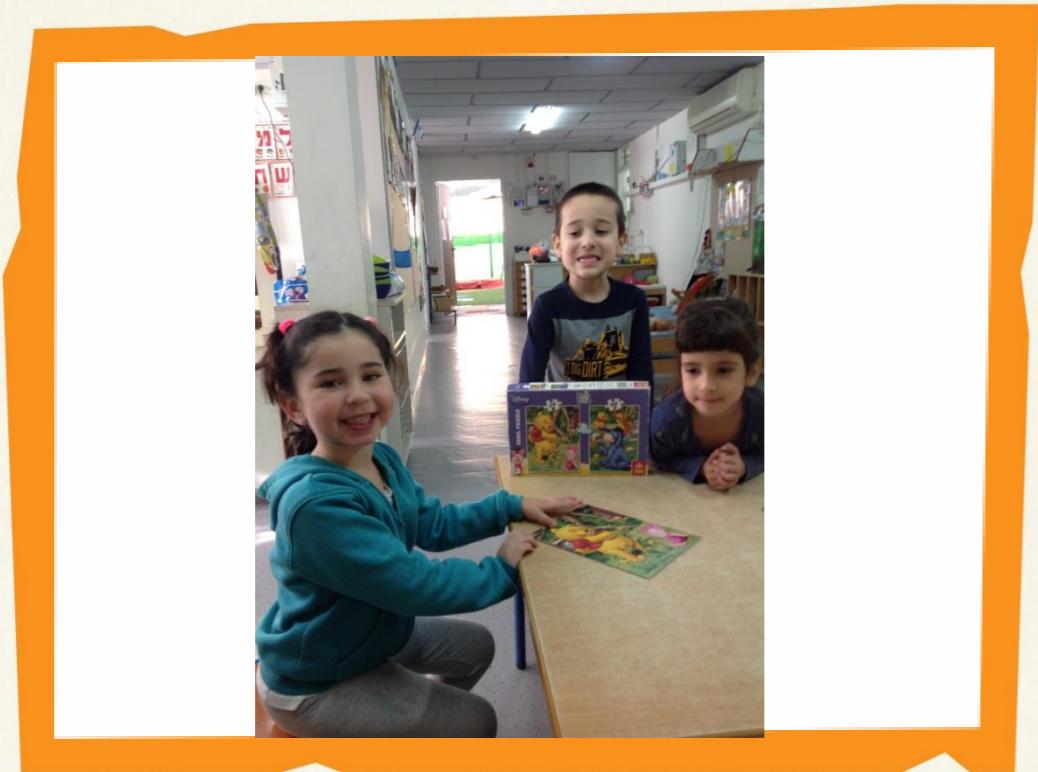
שמעה אמו של חומפס את הציגוצים
ויראה בבהלה:
"זה הדב שלי! זה חומפס!"
היא דמפה את הדבים שהתקהלו סביב
ורצחה אליהם.

נשקה אמא-דבה לדב
...
הזנב נעלם
הצון נעלם
הקרניים נעלמו
הכנפיים נעלמו
וגם הסנפירים נעלמו.
אמא-דבה נשקה לו עוד,
והוא הספיק לצייא,
וקולו מזר אליו.
רק הפס החום נשאר בצווארו של חומפס
ולא נמחק אף פעם.

גן שלנו מה נחמד הוא
תמונות מהווי הגן

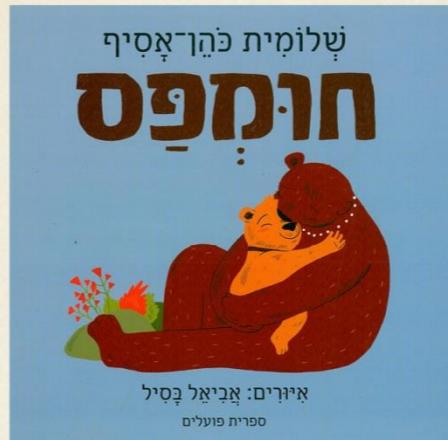

כתבו: שלומית כהן-אסיך

אייר: אביאל בסיל

הוצאת הקיבוץ המאוחד

השנה חאגנו 67 שנה למדינת ישראל עם היוזמה
"הסיפור של ילדי הגן" של ספריית פיג'מה.
בחרנו יצירה ישראלית, ספר שאהבנו במיוחד.
קדרנו אותו יחד ונהנינו. הכננו תלבושות ותפאורות,
התחפשנו, הצלמנו וזע התוצאה.

* השימוש בטקסט באדיבות המחברת לשימוש בספר זה בלבד.

